

## Visepresidenten har ordet



Anne Margrete Bollmann er visepresident i Norges Forsvarsforening

# HVORFOR ENGASJERE SEG?

I en tid der media er opptatt av engler, fotballtrenere og nye mobiltelefoner, og der politikere overbyr hverandre i sin satsing på skole og helse, så er det kanskje rart at noen bryr seg om forsvars- og sikkerhetspolitikk. Mange lurer nok på hvilken betydning dette har i en hverdag som synes rosa og kul.

Men vi vet at det ikke alltid har vært slik. Noen har opplevd en brutal krig på kroppen, andre har sett lidelse på nært hold, og noen av oss har mange ganger tenkt at "hva ville ha skjedd dersom noe slikt hadde hendt der jeg bor?" Selv tilhører jeg sistnevnte kategori. Helst siden jeg som 16-åring ble interessert i forsvars- og sikkerhetspolitikk har jeg tenkt på hva som ville skje dersom de gale menneskene fikk de mest ødeleggende våpnene mellom hendene, og hvordan jeg selv ville reagere dersom ulykken eller krigen rammet meg.

Det var dette som motiverte meg inn i Heimevernet og senere inn i Luftforsvaret. I løpet av befalsutdanningen skjønte jeg at både ulykker og katastrofer er mer sannsynlig enn mange tror. Og jo mer jeg lærte om våpenvirkninger og tilgjengelighet på våpen, jo mer forundret ble jeg over at ikke mer gikk galt her i verden. Jeg lærte også at krisehåndtering er et fag,

der både stressmestring og løsning av oppdraget avhenger av tre ting: opplæring, øvelse og trening.

Men det var fremdeles mange spørsmål som for meg forble ubesvart. Da Forsvaret gikk ut med tilbud om sluttpakke og tre års utdanning med lønn, var valget enkelt. Jeg fikk den unike muligheten til å studere noe jeg hadde drømt om lenge, nemlig filosofi. Filosofien ble et fantastisk verktøy for å pløye ned i alle mulige tema knyttet til ondskap og krig.

Midt under hovedfagsstudiene leste jeg en stillingsannonse fra Sivilforsvaret der de kunngjorde 20 ledige stillinger som distriktssjef. Utlysningsteksten traff meg veldig, og jeg følte at dette var "drømmejobben". Her ble alt jeg tidligere hadde gjort oppsummert med noen få setninger, og jeg så en rød tråd foran meg: Samfunnsengasjementet – offiserskarrieren – filosofistudiene – og til slutt: beredskapsrollen. Valget var logisk og ga seg selv.

Som distriktssjef i Sivilforsvaret opplever jeg at ting henger mer sammen enn vi ofte er klar over. En tropps prestasjoner avhenger av enkeltmannsferdigheter og evnen til samhandling. En redningsaksjon avhenger av et godt samvirke mellom brann, helse og politi. Og samfunnets motstands-

evne avhenger av de ressurser som kan stables på beina, og den evnen og viljen den enkelte mann og kvinne har til å yte en innsats.

I mens vil media fortsette å skrive om engler, fotballtrenere og nye mobiltelefoner. Og politikere vil fortsette å fokusere på det de fleste av dem har et forhold til i det daglige. Vi kan ikke forvente oss noe mer oppmerksomhet rundt beredskaps- eller forsvarssaken, fordi disse sakene krever "noe mer" av oss enn spontane følelsesreaksjoner eller overfladisk kjennskap. Det krever faktisk litt innsyn og forståelse.

Og derfor er engasjementet vårt så viktig. Engasjementet er sporen til individuelle læringsprosesser, og den er pådriveren til saksgang, beslutningsprosesser og resultater. Engasjementet blir aller viktigst der hvor den offentlige interessen er lav, men konsekvensene så fatale. Vi trenger fagfolk innenfor beredskapsfaget, men vi trenger også vaktbikkjer og ildsjeler som med et stort engasjement og et fritt mandat kan tale forsvars- og beredskapssaken i et vidt perspektiv. Her spiller Norges Forsvarsforening en viktig rolle. Jeg håper at jeg som visepresident skal klare å bidra i dette engasjementet, og at vi sammen skal klare å skape oppmerksomhet rundt noe som er så utrolig viktig. ●